

Predmet: Zoran Vukšić i dr. – *Beli Manastir*

Viši sud u Beogradu, Odeljenje za ratne zločine

Poslovni broj predmeta: K-Po₂ 45/2010

Glavni pretres: 18.02.2011.

Izveštaj: Laza Lazarević, posmatrač FHP-a

Ispitivanje svedoka Vladana Ljubinković

Svedok je bio oficir JNA raspoređen u Splitu, sporazumno je prekinuo ugovor o radu sa vojskom i 7.07.1991. došao u Srbiju. Konkurisao je za posao u MUP-u Republike Srbije gde je nakon prijema radio kao operativac. Sa grupom pripadnika MUP-a Srbije upućen je polovinom oktobra 1991. u SUP Beli Manastir sa zadatkom da normalizuju rad policijske stanice. Tamo su ostali do juna 1992. godine. Nadređeni starešina mu je bio Pero Uskoković i od njega je dobijao naređenja dok je radio u Belom Manastiru. Načelnik SUP-a je bio Zdjelarević, a kasnije je Vranić postavljen za šefa celog uniformisanog sastava policije. Postojala je specijalna jedinica policije koja nije bila smeštena u prostorijama SUP-a. Njeni pripadnici su nosili zelene maskirne uniforme, a neki i kožne jakne, nisu svi imali jednoobrazne uniforme. Njihov komandant je bio Jarić.

Svedok je prepoznaje optužene Branka Hrnjka i *Vekca* [Velimir Bertić]. Optuženi Hrnjak je bio vozač. Misli da je optuženi Vukšić lice sa nadimkom *Žuća*, koji je bio pripadnik specijalne jedinice. Njega pamti po dugoj bradi i kokardi, koju je nosio na kapi, kao i da je imao povređenu ruku. Pripadnici specijalne jedinice su bili poznati po tome što su uvek bili naoružani, čak i u gradu, gde nije bilo ratnih dejstava, po bahatoj vožnji i da su svojim prisustvom izazivali strah kog meštana. Misli da je ta jedinica bila pod komandom načelnika Zdjelarevića, ali sumnja da je on imao snage da ih drži pod kontrolom. Čak se seća da je jednom prilikom posle hapšenja dvojice pripadnika specijalne jedinice izvršen ogroman pritisak na Zdjelarevića da ih pusti, što je i učinio. Odmah sutradan od svog nadređenog Uskokovića je dobio zaduženje da čuva Zdjelarevića jer je postojala opasnost po njegov život od nekih *domaćih*, te je on je jednu noć sa još jednim kolegom obezbeđivao načelnika. Kada bi se u istrazi o nekom incidentu pomenuli pripadnici specijalne jedinice, savetovano mu je da se ne upušta u to. Iz glasina je saznao da su pripadnici te specijalne jedinice minirali neke kuće. Prostorije za zadržavanje su se nalazile u podrumu, nisu nalazile blizu njegove kancelarije, tako da nije čuo da je neko tamo pevao četničke pesme. O ubistvu porodice Čičak je čuo glasine, ali njegova ekipa nije bila uključena u istragu. Jedino hapšenje u kome je on učestvovao je bilo hapšenje bračnog para Boljević. O ubistvu Adama Baraća i ranjavanju njegove supruge Ane ne zna ništa. Čuo je da je bilo nekih razmena, ali ekipa iz Srbije nije učestvovala u tome i on ne zna detalje.

Ispitivanje svedoka Svetozara Parenta

Svedok je prepoznao optužene Hrnjka, Strigića i Bertića dok Vukšića nije prepoznao.

U SUP Beli Manastir je upućen iz MUP-a Srbije 12.10.1991. sa još 30-ak kolega kao ispomoć. Tamo je raspoređen u odeljenje za suzbijanje krvnih delikata, zajedno sa Vladanom Ljubinkovićem i drugima. Bili su smešteni u napuštenim kućama na periferiji Belog

Manastira. Postojala je specijalna jedinica, čiji je komadant bio Jarić, ali ona nije koristila prostorije SUP-a. Nije mu poznatao da je neko terao pritvorena lica da pevaju četničke pesme. O ubistvu porodice Čičak, kao i o ubistvu Adama Barića i ranavanju njegove supruge Ane, ne zna ništa. Čuo je da je bila neka razmena zarobljenika u Borovom naselju, ali on nije video autobuse koji su ih odvozili. U Srbiju se vratio u junu 1996. godine.

Fond za humanitarno pravo